

یک اتفاق ساده

بلوغ و بالندگی سینمای مستند

کیوان کثیریان

● حالا دیگر سینمای مستند ایران به درجه‌ای از بلوغ و رشد رسیده که می‌شود به آن افتخار کرد. امسال در جشنواره سینما – حقیقت آن‌قدر فیلم خوب به نمایش درآمد که می‌توان ادعا کرد در یکی از سال‌های خیلی خوب سینمای مستند هستیم. بارها گفته شده که سینمای مستند چند گام از بهایت سینمای داستانی‌مان جلوتر است. طبعاً نه به‌لحاظ تکنیک و پروداکشن، بلکه از حیث نزدیک‌شدن به واقعیات گوشه‌وکنار جامعه، سوزهای بکر و جذاب، جسارت، پرداخت خلاقانه، موضوعات متنوع و زاویه نگاه‌های تازه و متفاوت. مستندسازان ما حالا بیش از سینمای داستانی، تنوع را تجربه می‌کنند و با دست‌باز ترزانه‌شان و آدم‌ها را به تبّت می‌رانند. هرکدام از این فیلم‌های مستند، گنجینه‌ای ارزشمند برای فرهنگ و تاریخ این سرزمیند و آینه‌ه صادق اجتماعی که در آن زیست می‌کنیم. جشنواره سینما– حقیقت نیز در دهمین دوره خود، منظم، پخته و پرمحتوا و با مدیریت خوب عمل کرد و به‌حق از بهترین و پربارترین جشنواره‌هایی است که در ایران برگزار می‌شود. کارگاه‌های مفید و نمایش فیلم‌های درجه‌یک خارجی نیز از جمله امتیازات این جشنواره است. استقبال بی‌سابقه از جشنواره امسال نشان می‌دهد سینمای مستند مخاطبان ثابت و علاقه‌مندی دارد که مشتاق تماشای این نوع جذاب از سینما هستند. گرچه بخش زیادی از این مخاطبان از اهالی سینمای مستند یا اهل مطبوعات و منتقدان هستند، ولی بسیاری از دانشجویان و علاقه‌مندان جدی سینما نیز در جشنواره حضور فعال دارند. صف‌های طولیل جلو سالن‌ها خوشحال‌کننده است و نشان می‌دهد باید فکری جدی برای عرضه این فیلم‌ها کرد. همان‌طور که مدتی پیش درباره سینمای کوتاه هم در همین ستون نوشته بودیم، پاتوق‌های مستند که به‌طور منظم و مداوم فیلم مستند نمایش دهند و محل تجمع علاقه‌مندان مستند باشند، راهکار مؤثری است. البته نباید از نظر دور داشت که بخشی از این استقبال زیاد به‌خاطر رایگان‌بودن جشنواره است و معلوم نیست چنددرصد این مخاطبان حاضرند، بابت تماشای همین فیلم‌ها بلیت بخرند. با تمام اینها، سینمای مستند از حیث مخاطب نیز جهش چشمگیری داشته و به شرط آنکه گروه هنرنویزجریه همچنان به سینمای مستند نگاه مثبتی داشته باشد و نمایش‌های بیشتری و بهتری در اختیار آن قرار دهد، می‌شود به افزایش تدریجی تماشاگران عام مستند هم امیدوار بود. اگر تلوزیون هم پشتیبانی خود از سینمای مستند را توسعه دهد، رشد مخاطب در عرصه مستند جهش چشمگیری می‌یابد. شک ندارم اگر مردم با عرضه مناسب و تبلیغ کافی، از محتوای برخی از این فیلم‌ها مطلع باشند و اطلاع‌رسانی مؤثر هم به کمک سینمای مستند بیاید، به تماشای این فیلم‌ها می‌بینند و از این‌همه جاست و واقع‌گرایی لذت خواهند برد.

جارچی

ترانه‌های قدیمی در تالار وحدت طنین می‌افکنند

● شرق: کنسرت ترانه‌های قدیمی (Old Songs) با اجرای قطعاتی از خوانندگان معروف دهه‌های ۵۰ تا ۷۰ میلادی اروپا و آمریکا و به زبان اصلی، ۱۲ دی روی صحنه تالار وحدت می‌رود. در این کنسرت ترانه‌های قدیمی از خوانندگانی همچون الویس پریسلی، لو جانسون، فرانک سیناترا، لنونارد کوهن، دین مارتین، شارلتر آزانوور، ماری هاپکینز، گروه‌های آبا و بانی ام آ‌سوی گروه گِر آوای ماهان و گروه کاما و با همراهی ارکستر زهی و بادی به رهبری نیما فاتحی اجرا خواهند شد که آوازهای آن را خوانندگانی همچون محمد حقیقی، شهره خیری و پدرام نیک‌نفس با همراهی گروه کُر می‌خوانند. تمامی قطعات این کنسرت ازسوی نیما فاتحی، فرهاد میرمحمدصادقی و محمد حقیقی برای این گروه ۴۳فهره تنظیم مجدد شده است و در انتخاب آنها معیارهای زیبایی‌شناختی و انطباق با هنجارهای جامعه ایران مدنظر قرار گرفته است. گروه کُر آوای ماهان به رهبری نیما فاتحی در دو دوره جشنواره موسیقی فجر رتبه‌های اول و دوم را کسب کرده و در دو فستیوال خارجی نیز به‌عنوان نماینده ایران شرکت کرده و موفق به دریافت دیپلم‌های نقره و برنز شده است.

نیما فاتحی، رهبر گروه، درباره این اجرا می‌گوید: «در موسیقی‌های دهه‌های ۵۰ تا ۸۰ میلادی قطعات فاخر و ماندگاری وجود دارد که پدران و پدربزرگ‌های ما آنها را از رادیوهای قدیمی می‌شنیده و با آنها بزرگ شده‌اند. من همیشه آرزو داشتم روزی بتوانم این موسیقی‌های زیبا را دوباره به صورت زنده اجرا کنم و روحی دوباره به موسیقی‌های نوستالژیک و باشکوه آن دوره ببخشم. به‌طورقطع قطعات زیبا و ماندگار بسیاری از آن دهه‌های طلایی که هنوز سبیتی‌سازها و سمبل‌ها جای ارکسترهای بزرگ را نگرفته بودند وجود دارد که ارزش اجرای مجدد و بارها شنیده‌شدن را دارند.»

بهناز شیربانی: همین چند ماه پیش بود که «سامان سالور» از رواج فیلم‌های کم‌هزینه و به‌شدت بی‌کیفیت گلایه کرد و هشدار داد که تعداد فیلم‌اولی‌ها از سیگارفروش‌های جدید تهران هم بیشتر خواهد شد. از طنز مسئله که بگذریم، در صحبت‌های سالور حقیقتی نهفته است: تعداد فیلم‌سازی‌ها که برای نخستین‌بار فرم حضور در جشنواره سی‌وینجم را پر کرده‌اند، کم نیستند. در سال‌های گذشته بیشترین سهم موفقیت فیلم‌های جشنواره فیلم فجر، مدیون جوانان فیلم‌سازی است که با نگرشی متفاوت قدم در راه فیلم‌سازی گذاشته و برخی از آنها در سینمای ایران جریان‌ساز شده‌اند. موفقیت بسیاری از فیلم‌سازان جوان به بیرون از مرزها هم کشیده شده و در سال‌های اخیر جوایز بین‌المللی فراوانی نصیب سینمای ایران کرده است. از طرف دیگر در جشنواره پیش‌رو نیز بسیاری از موضوعاتی که دست‌مایه ساخت فیلم این فیلم‌سازان قرار گرفته است، مثل دو سه سال گذشته حول محور موضوعات و آسیب‌های اجتماعی است؛ موضوعاتی که تحلیل‌های متفاوتی از جانب این فیلم‌سازان درباره آنها می‌شود. سعید روستایی که سال گذشته با «ابد و یک روز» توانست بسیاری از جوایز جشنواره فیلم فجر را به‌خود اختصاص دهد، توانست با فیلم‌نامه‌ای که بسیاری از منتقدان بر جذابیت‌های نوشتاری آن اتفاق‌نظر داشتند و کارگردانی او را تحسین کردند، برشی از مسائل اجتماعی را به تصویر بکشد و در کنار آن محمدحسین مهدویان در گونه‌ای دیگر با خلاقیت‌های تصویری و نوع روایتش، بخشی از تاریخ معاصر کشورمان را در دوران جنگ تصویر کرد. نکته درخور توجه، حضور فیلم‌سازان اول در جشنواره سی‌وینجم در کنار فیلم‌سازان دیگر است و برخلاف دوران گذشته جشنواره فجر، بخش‌بندی خاصی برای ارزیابی این آثار وجود ندارد.

سیمرح نگادو» ناگهان برزد

محمد حدیدی: دبیر جشنواره فیلم فجر معتقد است بخش «نگاه نو» زمانی در جشنواره فیلم فجر ایجاد شد که تعداد آثار فیلم‌اولی و کیفیت آنها به اندازه سال‌های اخیر نبود. در یک دوره‌ای به‌دلیل اینکه تعداد آثار کارگردان‌های اول و دوم محدود بود، یک بخشی به آن اختصاص داده شد و بعدها این بخش منحصر به فیلم‌اولی‌ها شد، اما با توجه به اینکه در سال‌های اخیر تعداد و کیفیت فیلم‌اولی‌ها افزایش و ارتقا یافته است، بهتر بود که در کنار دیگر آثار و در همه بخش‌های فنی و محتوایی مورد قضاوت قرار گیرند. این در حالی است که در جشنواره سی‌وچهارم فیلم فجر، تندیس یا سیمرح بلورین بخش فیلم‌نامه از بخش نگاه نو حذف شده بود. فیلم‌سازان اول در این دوره از جشنواره می‌توانند در بخش بهترین بازیگری و عوامل دیگر نیز کاندیدای دریافت جایزه شوند. اضافه‌شدن تندیس استعداد درخشان از دیگر تدابیری است که برای ایسن دوره جشنواره فیلم فجر اندیشیده شده و بهترین کارگردان فیلم اول، این جایزه را دریافت خواهد کرد.

تب‌تند فیلم‌های اجتماعی

تایمس‌تای داغ،» به کارگردانی ابراهیم ایرج‌راد، «ایتالیابالیابا»، به کارگردانی کاوه صیباغزاده، «انزوا»، به کارگردانی مرتضی‌علی عباس‌میرزایی، «مادری»، ساخته

چرا جشنواره فیلم فجر در قُرُق فیلم‌اولی‌هاست؟

فصل موج‌سواری مدیران

رقیه توکللی، «بی‌نامی»، به کارگردانی علیرضا صدی، «مرداد»، ساخته بهمن کامیار، «جاده باریک می‌شود»، به کارگردانی مصطفی تقی‌زاده، «خرگوش»، به کارگردانی مانی باغبانی، «رقص پای»، ساخته مزدک میرعابدینی، «آپاندیس»، به کارگردانی حسین نمازی، «کوپال»، ساخته کاظم ملایی، «بیستوبک روز بعد»، به کارگردانی سیدمحمدرضا خردمندان و «آذر»، به کارگردانی محمد حمزه‌ای از جمله فیلم‌های اجتماعی هستند که حاصل نگاه فیلم‌سازان این دوره از جشنواره فیلم فجر است. «ویلائی‌ها»، به کارگردانی منیر قیدی، «چهل‌مروارید»، به کارگردانی مشترک هادی حاجتمند و علی سلیمانی و «دریاچه ماهی»، به کارگردانی مریم دوستی نیز در گونه دفاع مقدس مقابل دوربین رفته‌اند.
مهران مدیری نیز که ساخت نخستین فیلم سینمایی‌اش را به‌تازگی آغاز کرده، در صدد رساندن فیلم به جشنواره فیلم فجر است. «۵ عصر» با مضمونی اجتماعی و درون‌مایه طنز راهی جشنواره فیلم فجر خواهد شد. رقابت بر سر حضور در جشنواره فیلم فجر خصوصا در بین فیلم‌سازان اول بیشتر است. سال گذشته حدود ۳۴ فیلم در بخش نگاه نو، فرم شرکت در جشنواره را پر کردند و رقابت تگاتنگی بین فیلم‌های حاضر در این بخش وجود داشت و در نهایت بیشترین جوایز جشنواره فیلم فجر نیز به آثاری در این بخش اهدا شد.

چربی‌ک عطش

این سؤال به ذهن می‌رسد که علت عطش بی‌سابقه فیلم‌سازی بین فیلم‌اولی‌ها دقیقا چیست؟ محمدمهدی عسکریور در گفت‌وگو با «شرق» در پاسخ به این پرسش می‌گوید: «در وهله اول سیستم ورودی فیلم‌ساز به جریان حرفه‌ای سینما، اعم از آموزشگاه و دانشگاه‌ها به دلیل حضور فیلم‌سازان جوان است و بخش دیگر به این برمی‌گردد که جشنواره‌های متعددی برگزار می‌شود و هرکدام از این جشنواره‌ها متقاضی خودش را دارد و

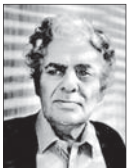
عرصه دیجیتال قدم گذاشته‌ایم. بسیاری از فیلم‌سازان قدیمی‌تر نمی‌توانند خودشان را با ابزار جدیدتر وفق دهند. مقصودم تنها تحول ابزاری نیست؛ بلکه تفکر فیلم‌سازی است؛ مثل اثری که از شهرام مگری دیدیم («ماهی و گربه»). این فیلم از نظر تکنیک ساخت کاملاً متفاوت بود و ساخت چنین فیلم‌هایی نیاز به تفکری دارد که خیلی قائل به تفکر سنتی سینما نیست و زمانی که نسل جوان فیلم‌سازی سر کار می‌آید، تسلسلش بر ابزارهای جدید بیشتر است و طبعاً از آنها بهتر استفاده می‌کند و از جهاتی موفق‌تر می‌شوند.»

او ادامه می‌دهد: «اما جنبه منفی موضوع این است که برخی از فیلم‌سازان پیش‌کسوت از چرخه فیلم‌سازی کنار گذاشته می‌شوند و از لحاظ صنفی نیز چنین موضوعی درست نیست؛ درحال‌حاضر برخی از فیلم‌سازان ما خانه‌نشین هستند و تهیه‌کننده‌ها ترجیح می‌دهند به سراغ آنها روند که با تجربه بیشتر و طبعاً با بودجه کافی و مناسب دست به ساخت فیلم می‌زنند؛ بلکه برخی از تهیه‌کنندگان ترجیح می‌دهند سراغ فیلم‌سازانی بروند که با بودجه‌ای کمتر می‌توانند فیلم بسازند و مشخص نیست که فیلم دوم را هم می‌تواند راحت بسازد یا نه؟». طالبی‌زاد در بخشی از صحبت‌هایش به جشنواره فجر سال گذشته اشاره می‌کند و ادامه می‌دهد: «سال گذشته فیلم‌ساز جوانی قدم به عرصه حرفه‌ای سینما گذاشت که توانست بسیاری از جوایز جشنواره فیلم فجر را دریافت کند. سعید روستایی جوان خوش‌فکری است و خوشحالم که موفقیت‌های بسیاری نصیبش شده؛ اما از طرفی این‌همه تشویق جای تکرانی نیز دارد و آن، این است که روستایی از الان به بعد هر فیلمی که بسازد با فیلم اولش مقایسه می‌شود و تجربه نه‌تنها در سینمای ایران، بلکه در تمام دنیا ثابت کرده است که فیلم دوم یک فیلم‌ساز شاید به موفقیت فیلم اولش نباشد. این منتقد سینما انتقاد مهمی را مطرح می‌کند:

«واقعیت این است که بسیاری از فیلم‌ها با شبیه هم می‌شوند که اشکال فیلم‌سازان اول ما این است که هیچ‌کدام از آنها دارای امضای خاص خود نیستند. درصورتی‌که تسل گذشته فیلم‌سازی ما هرکدام امضای خاص خودشان را داشتند؛ مثل کیمیایی، مهرجویی، تقوایی یا بیضایی و فرهادی. من مخالفتی با ورود فیلم‌سازان جوان به سینما ندارم؛ اما مشکل اینجا است که صنعت سینمای ایران ظرفیت این‌همه نیروی تازه‌نفس را ندارد و متأسفانه این نیروهای تازه‌نفس بعد از مدتی دچار سرخوردگی می‌شوند و بعد از مدتی به ساخت تله‌فیلم روی می‌آورند.»
به باور طالبی‌نژاد، «شاید زمان آن رسیده که فکری برای ورود فیلم‌سازان اول به عرصه جدی سینما شود و فضای مناسبی برای آنها ایجاد شود. خانه سینما ازجمله نهادهایی است که می‌تواند روی این موضوع کار کند. اینکه در سال چند فیلم‌ساز اول می‌توانند کار کنند و ظرفیت سینمای ما به چه صورت است و چگونه می‌توان روی آن برنامه‌ریزی کرد. او در انتها می‌گوید: «واقعیت این است که هیچ‌کس در سینما جای دیگری را رنگ نکرده است و هرکس فیلم خودش را می‌سازد.»

زیر آسمان فیروزهای

مراسم جایزه شاملو در زادروز شاعر

● شرق: جایزه شعر احمد شاملو در نودویکمین زادروز این شاعر، امروز یکشنبه ۱۲آذر، برگزیدگان دومین دوره خود را خواهد شناخت. این مراسم با حضور آیدا سرکیسیان (شاملو) و اعضای هیات‌امانی مؤسسه الف. بامداد، داوران این دوره و دبیر جایزه شاملو، حافظ موسوی و چندی از اهالی مطبوعات و رسانه‌ها، در مؤسسه بهاران برگزار خواهد شد. همچنین علیرضا بهنام، دکتر خسرو پارسا، رؤیا تیموریان و لیلی گلستان، داوری صنعتی، علیرضا عباسی و لیلی گلستان، داوری نهایی دومین دوره جایزه شعر احمد شاملو را برعهده داشته‌اند. داوران این جایزه منتخبان دوره دوم را از میان شعرهای نو چاپ اول سال ۱۳۹۴ برگزیده‌اند.

بازگشت «راستان» با موسیقی بزرگان

● شرق: گروه راستان در نیابوران روی صحنه رفت و موسیقی منتخبی از بزرگان ایران را برای بانوان اجرا کرد. این کنسرت ویژه بانوان بود و گروه قطعاتی از آثار بزرگان موسیقی دستگاهی ایران مانند پرویز مشکاتیان، درویش‌خان، مرتضی نی‌داود، شیدا، حسین علیزاده و حسین یوسف‌زمانی را برای مخاطبان اجرا کرد. در این اجرا قطعات خاطره‌انگیزی چون «صبح است ساقیا»، «آنکه هلاک من است»، «ز دست محبوب»، «ای ساربان» و «راز و نیاز» اجرا شد. ضمن اینکه در این اجرا فرزانه نبی‌اللهی به عنوان خواننده، شیمیا بلوکی، مریم ملا، لیلی ظهیرالدینی و سبلا رمضان گروه را به‌عنوان نوازنده همراهی کردند. در این کنسرت در قسمت اول، آوازخوانی با دستگاه چهارگاه آغاز شد. نگاه با صدای قوی و مخملی خواننده ادامه پیدا کرد: صبح است ساقیا، ای ساربان، آواز چهارگاه و سپس ملاسیون به دستگاه همایون و آواز شوشتری و در ادامه ترانه امید ششق خوانده شد. و در پایان، ترانه ناوک مژگان به گوش می‌رسد. در قسمت دوم برنامه نیز در دستگاه ماهر ترانه‌ها و چهارضرب‌های بسیار شورانگیز نشاط خاصی به حضار می‌دادند. اجرای مسلط و صدای گویا نواز خواننده و پنجه‌های توانای نوازندگان از نظرات مشترک حضار و شنوندگان این کنسرت بود.

درنهمین جشنواره «پروین اعنصامی»

گران‌ترین جایزه را تماشاگران می‌دهند

● نشست رسانه‌ای نهمین جشنواره ملی فیلم «پروین اعنصامی» شنبه ۲۰ آذر به حضور مازیار رضاخانی، دبیر این جشنواره، الهه عطایی، مدیرکل امور بانوان معاونت فرهنگی– هنری شهرداری تهران، فرناز قیصری‌پور، مدیر اجرایی این جشنواره و مدیرعامل شرکت فردای ایرانیان، در سالن شهناز خانه هنرمندان برگزار شد. مازیار رضاخانی با اشاره به بخش‌های مختلف این جشنواره گفت:

فیلم‌هایی با رویکرد توانمندی زنان و بازتاب نشاط در خانواده که مقام معظم رهبری در تحکیم بنیاد خانواده تأکید داشتند از جمله بخش‌های این جشنواره است، همچنین فعالیت زنان در بخش میراث فرهنگی نیز از دیگر بخش‌های مهم جشنواره است. رضاخانی با اشاره به این موضوع که رقابت فیلم‌های بلند سینمایی از سال گذشته به جشنواره اضافه شد، گفت: سال گذشته نیکی کریمی به‌عنوان بهترین فیلم‌ساز زن سینمای ایران انتخاب شدند؛ به این نکته باید توجه کنیم که خانم‌های فیلم‌سازی آثارشان مورد داوری قرار می‌گیرد که حتما فیلمشان به اکران عمومی درآمد باشد. او ادامه داد: امسال در بخش تقدیر و تجلیل از بیش‌کسوتان، تصمیم شورای سیاست‌گذاری، تجلیل و تقدیر از مادران و همسران شهدای مدافع حرم است؛ تقدیر از کسانی که برای حفظ کیان و آزادی داخلی از آرامش خود گذشتند تا ما بتوانیم در حوزه هنر و فرهنگ به کار خود ادامه دهیم. فرناز قیصری‌پور، مدیر اجرایی این جشنواره، نیز گفت: در بخش مسابقه فیلم کوتاه در بخش تخصصی زنان، ۱۱ جایزه تخصصی زنان سینماگر، مختص زنان متخصص در رشته‌های مختلف سینما شد و در تولید نقش داشتند اهدا می‌شود. در بخش پرتره (زنان شاخص ایرانی)، به فیلم‌هایی با موضوع زنان شاخص ایرانی در عرصه‌های فرهنگ و هنر (هنرهای دراماتیک و تجسمی و…)، علوم انسانی، اقتصاد دانش‌بنیان، فناوری نانو، فنی و مهندسی، پزشکی، پژوهش، مقدس و ورزش پرداخته می‌شود. رضاخانی در بخش دیگری از این نشست به تفاوت این دوره جشنواره با جشنواره دیگر «پروین اعنصامی» اشاره کرد و گفت: «پنج جایزه ویژه با هیات داوری مستقل به فیلم‌های کوتاهی که به زنان و زندگی شهری پیردارزند تعلق می‌گیرد. گران‌ترین جایزه اسدال به بهترین فیلم از نگاه تماشاگران اختصاص داده می‌شود. این بخش از این منظر حائز اهمیت است که فیلم‌ها صرفاً با نگاه داوران ارزیابی نمی‌شوند و مخاطبان هم فیلم‌های موردعلاقه خود را انتخاب می‌کنند. همچنین به بهترین فیلم با بهترین اسم هم جایزه تعلق خواهد گرفت.»

مسائل حاد پرهیز شود.

او همچنین از اجرای برخی متون خارجی که به لحاظ فرهنگی سنخیت چندانی با سبک زندگی کودکان ایرانی ندارد انگیز می‌کند؛ هرچند اشتراک‌ها و برابری‌هایی بین کودکان جهان وجود دارد.

این کارگردان معتقد است باید زیرساخت‌های فرهنگی در ایران ساخته شود و توجه به تئاتر کودک و نوجوان یکی از این زیرساخت‌های اساسی است و درحال‌حاضر به دلیل نامطلوب‌بودن کم‌ویف آثار و کمبود بودجه برای تولیدات این‌چنینی به وضعیت ناعادلانه انتقاد دارد که باید با حمایت و توجه به دنبال یک وضعیت بهتر برآمد. رنجکش به «هنرسازی خورشید» به عنوان تنها تالار مختص تئاتر کودک و نوجوان در اسفهان اشاره می‌کند که در طول سال برای این گروه سنی نمایش‌هایی را روی صحنه می‌برد.

شیرازیک نام‌شاز تئاتر کودک

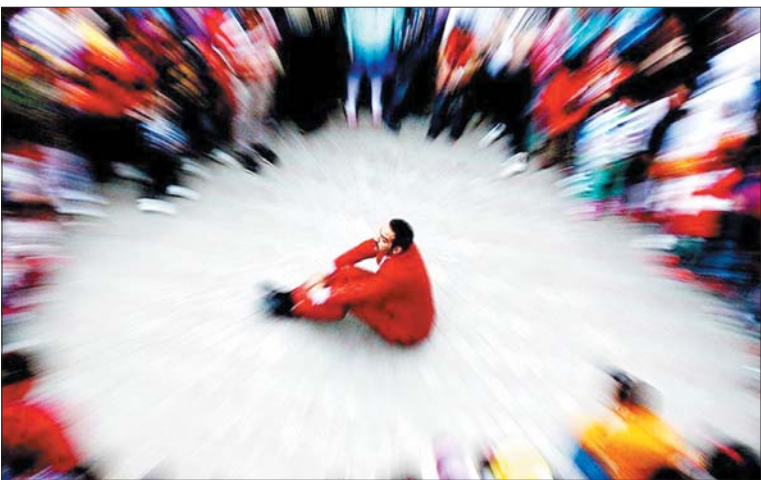
ترکس شیرازی‌نژاد، کارگردان اهل شیراز نیز اظهار تأسف می‌کند که نسبت درستی بین جمعیت جوان و تولیدات تئاتری در گروه‌های سنی کودک و نوجوان برقرار نیست. او بر این نظر است که در شیراز این رقم بسیار پایین‌تر از جاهای دیگر است و کسانی که باید پاسخ‌گو باشند دراین‌باره پاسخ‌گو نیستند. در شیراز هم امکانات اندکی برای تولید تئاتر کودک و نوجوان موجود است. او ۱۱ سال سابقه کار دارد و مطمئن است از این راه نمی‌شود ارتزاق کرد و باید به سراغ تلوزیون یا کارهای دیگر رفت. به گفته این کارگردان، در شیراز یک سالن به نام رحیم هودی در پارک ابوریحان در طول سال برای بچه‌ها تئاتر اجرا می‌کند که به نسبت جمعیت شهر بزرگی مانند شیراز این مقدار جواب‌گو نخواهد بود.

یک‌راه‌حل

برای ایجاد یک وضعیت پویا درزمینه تئاتر کودک و نوجوان باید نسبت عرضه و تقاضا را در نظر گرفت. این مهم باعث می‌شود که بتوانیم در درآمدت هم تولیدات کافی داشته باشیم و هم از نظر کیفی و محتوایی عناصری مد نظر قرار گیرد که مناسب بچه‌ها باشد.

گفت‌وگوی «شرق» با فعالان تئاتر کودک در تهران و شهرستان‌ها

نفس‌تنگی تئاتر کودک

از کارگردانان تئاتر کودک به سوی گیشه و مختصات تجاری پیش بروند و این عاملی برای زودن محتوا و شکل درخور تأمل برای کودکان و نوجوانان خواهد شد. به نظر رضا روان برگزارچی جشنواره تئاتر کودک و نوجوان در همدان باعث شده که مردم آشنایی نسبی بی‌آنکه متوجه امکانات به‌روز کودکان باشند هنوز هم مثل ۲۰،۱۰ سال پیش، از تولیدات انتظار دارند که مثل آن زمان‌ها باشد؛ درحالی‌که این خاطرات، مناسبتی با واقعیت امروزمین کودکان ندارد و بایدد تئاتر کودک نیز به‌روز بشود. او بهترین شیوه برای گسترش تئاتر در کشور را به‌یاددن به تئاتر کودک و نوجوان می‌داند که از سنین پایین می‌شود توجه به تئاتر را همگانی کرد.

گیشه‌وباز هم گیشه

اما صحبت‌های فعالان تئاتر کودک در شهرستان‌ها هم خواندنی است. رضا روان، ۲۷ سال سابقه فعالیت در تئاترر کودک دارد و در همدان زندگی می‌کند. معتقد است بهترین راه برای فرهنگ‌سازی، بهره‌وری از تئاتر است که باید مدیران این مهم را مد نظر قرار دهند. او معتقد است حذف حمایت‌ها باعث شده که بسیاری